

21.10.87 (saja kuueteistkümnnes päev)

Nüüd olen ma teie vastu taas tublisti patustanud, ei ole enam pikemat aega endast märku andnud. Peale toimkonda hakkasime ennast kohe paraadvormidesse seadma, sest riviülevaatusel peab olema paraadvormis ja eksameid tuleb ka paraadvormis anda.

Praegu tulin just poliitika eksamilt, mis ma sain, seda ma veel täpselt ei tea, aga tundub, et neli. Eile andsime rivi eksami, seal sain ka nelja. Homme on eksam sõjaväe määrustiku tundmises, seal loodan ka vähemalt nelja saada, sest vaevalt et viie peale oskan. Augustis oli lihtsam, sest materjali oli vähem, praegu on aga tublisti rohkem tarvis teada.

Eelmises kirjas kirjutasin, et lähen sööklasse toimkonda. Nüüd on ka seal käidud. Minu ülesandeks oli taldrikutest menüü välja kaapimine, rahulik töö, vaata ainult, et pesijatel oleks järg ees. Söökla toimkonnas, nagu te arvata võite, saab ka tublisti süüa, sest putru jääb ikka üle ja saiast ning kompotist ei maksa rääkidagi. Kui siia lisada veel poolteist seaduslikku portsu, siis on lausa ime, et ma veel rammu ei ole läinud. Ei tea, kas tulevases teenistuskohas saab ka niimoodi süüa? Vaatamata kõigele sellele ootan ikkagi seda päeva kui siit minema saab. Ma ei teagi, millest see ära minemise soov tuleb, ehk sellest, et taas mingi tärmin elus, mida oodata.

Sellest ära lõpmata toidujäägi tunnidega hullamisest, juba mitu toimkonda, on jätnud oma kustumatu jälje minu sõduririietele. Ei näe teised enam eriti värsked välja. Praegu võitlen endaga, et kas hakkab pesema või kannatab kuidagi selle ajani ära, kui siit lõplikult minema lähen.

Eile sain kaks teie kirja, üks kirjutatud enne ja teine peale ekskursiooni. Raha sain ka kätte. Meil oli siin ka vahepeal palgapäev, seega praegu natuke raha on, saata ei ole enam vaja, see, mis veel teel on, see las tuleb kohale. Saapad peaksid ka enne ära minekut siia jõudma, saab uude kohta uutes saabastes. Vanad saapad jätan ka alles, ehk läheb tarvis. Kuhu ja kuidas läheme, ei ole selge, peab ehk nädalakese ootama. Kui midagi selgub, siis kohe kirjutan.

Millega veel tegelenud oleme? Eile näiteks jooksisime nelja kilomeetrit paraadvormis. Ma isegi ei tea, mille eest meid sellega premeeriti, mille pärast

meie rühmakomandöril selline omapärane tuju tuli. Ehk oli põhjus sellest, et oma igapäevase jooksu pead sa ikka tegema, ja ega hakatud siis selle pärast vormi vahetama.

Natuke võiks veel kirjutada ka ilmast. Ilmad püsivad sarnased sellega, millised nad olid siis, kui te siin olite, ööd ja hommikud on ainult natuke külmemad. Eile hommikul, kui oli riviülevaatus, saime kaks tundi külmetada, mul hakkasid isegi varbad külmetama, mida ma siin seni ei ole täheldanud. Päevad on normaalselt soojad, umbes kuusteist kraadi. Praegu istun akna juures ja päike paistab peale, on selline tunne nagu istuks puhkepäeva hommikul Härjapea tänaval laua taga ja loeks või kirjutaks midagi.

Lõpetan ja ootan kirja.